

XXXVII

Рац усети три прилепа. Към тях се присъедини най-напред един, след това два, скоро след това още четири, и вече станаха ята. Все повече отделни прилепи и дори две по-малки ята, с преминаването в тях им увеличаваха общата сила.

– Толкова бързо се събират – изненадан прошепна той, докато нервно поглеждаше смутеното отстъпление на космическите стражеви същества.

Трябва да ги спре. Веднага! Колкото се може по-скоро. Рац със спуснати клепачи и стиснати юмруци се съсредоточи върху космическите стражеви същества в близост до това ято от прилепи. Усети реакцията в тях, обаче не и подчинение на неговото насочване. Още малко повече воля му е необходима, да. Може би ще стане. Със смутен поглед набързо огледа околностите в търсене на нови опасности, откри още по-голямо ято прилепи, обаче се пренасочи към съществата около тях, защото това беше по-важно. Обаче едва се съсредоточи достатъчно върху отъждествяването с космическите стражеви същества в това пространство, усети бягството на много бързите ягуарски космически стражеви същества. Нещо ги беше уплашило. Още по-внимателно се загледа в търсене на причината нас този страх. Да, и там се намират. От посоката на тяхното бягство група прилепи в бесен шурм с отровни струи от слюнка извършиха истинско клане.

С концентрирана воля спря тамошните космически стражеви същества и дори пренасочи някои назад, дори им вдъхна достатъчно сили за бой, обаче в този момент усети техния безумен бяг на противоположния

край, миг след това и бягство в дясната периферия на своето възприятие. Обаче безсилието да достигне достатъчна концентрация, не му позволяваше да предприеме по-решителни планирани мерки. Това го смущаваше. Всички тези прекалено високи изисквания започнаха много да му пречат. Нерешително се отдръпна от пространството, което не можеше да контролира и умолително се загледа във вълнообразните трибуни. Обаче в тях можа да усети само студенината на неживия материал, без ни най-малко топлина на живот в тях. Всичко беше толкова студено!

– Ако имах в себе си малко от силата на Прот! Да, ако Прот беше жив – Рац се вгледа в неподвижното тяло на Прот, в мъртвешки бледото му изподрано лице. Нищо живо нямаше вече в него. Нищо. Прот беше мъртъв и на това ужасно място беше сам. Рац беше обзет от отчайващо безпокойство. Какво да направи? Какво може да направи? Сам не контролира това. Мъртвешкото лице на Прот остана неподвижно, с черти, изразяващи твърдост. Той му беше необходим. Страхотна решителност носеше в себе си този човек.

Докато погледът му се плъзгаше по лицето на Прот, в съзнанието на Рац се появи отначало едва доловимо, а след това все по-силно чувство за вина. Сякаш твърдите черти на лицето му казваха да устои, че трябва да издържи, защото сега той беше наред.

Рац завъртя отрицателно глава и се отдръпна с една крачка от Прот.

– Не мога, Прот. Нямам твоята стоманена воля. Тези космически стражеви същества не ми се покоряват. Страх ме е.

Обаче мъртвешкото лице на Прот не показва никакво разбиране за тежкото му положение, никакво съ-

жаление.

Рац закръжи с поглед по повърхността на гигантския диск. Безмилостно враждебен студ вкочаняваше крайниците му, мислите му и волята му за борба, че той потрепери от тягостното чувство.

Трябваше да преодолее това. Със съвсем малко сила за повторен порив на волята се концентрира върху масивните планински вериги, вълнообразните трибуни и дисковата плоскост пред себе си. Обаче нова картина отново смути едва съсредоточените му мисли. Гигантските прилепи, събрани на ята, се насочваха директно към него, без да ги нападат стражевите същества в масивните планински вериги. Всички бяха открили неговото безсилие при опита му да поеме контрола над входната врата на галактиката на времевиците и полетът на прилепите с тяхната нова тактика стана още по-уверен.

– Какво ли възнамеряват само? – Рац оглеждаше отделните прилепи. Някакви малки чудовища, змиеподобни същества с дълги зъби, се спускаха в подножието на вълнообразните трибуни и се насочваха към него. Следващата група приближаващи се прилепи носеха в ноктите си още по-ужасни същества.

Това за няколко мига блокира решителността му. Не можеше вече да обхване цялостното събитие и не можеше да пренасочи телепатичното възприемане. Няколко мига можеше да вижда само с просто око, само външността, повърхността на диска чак до вълнообразните трибуни. Прекалено обемисто ставаше за него всичко това.

Мощният щурм на чудовищата огъна вълнообразните трибуни до крайните предели на якост на техните стени. Всеки миг можеха да поддадат под все мощните атаки. Започна да се концентрира върху теле-

патичното възприемане, когато един удар в стъпалото почти го извади от равновесие. Нещо шибна непосредствено под повърхността на диска. Точно като къртица. Смайващо бързо.

– Пропълзели са вече в диска. Навсякъде са – безсилно изстена той. С още по-голям страх погледна отново появилите се изпъкнатини върху вълнообразните трибуни. Обаче как трябва да се бори срещу тези същества? С какво нападат? Как да бъдат...? Рац погледна повърхността пред себе си. На няколко метра встрани се придвижваха големи колкото къртичина изпъкнатини. Насъбраха се вече цяла дузина.

На Рац му се сви гърлото. От тези придвижващи се купчини го беше повече страх, отколкото от гигантските прилепи. С трепереща ръка избърса от челото си капките пот, които влизаха в очите му и замъгляваха погледа му. Тялото му потръпна в тих ужас. Умолително се вгледа през трибуните в цивилизацията на времевниците...

Зей: Мишелове, спри тез чудовища свои!

Мишеловът: Защо, Зей? От предупреждението за силната воля на тези човешки същества да се убеди всеки може.

Зей: Във смъртния бой до крайност изопват се силите. Причината не е в това, което казваш. И друго няма да намериш. Опасност никаква не ни заплашва от тези същества човешки. А намерението твое, нахлуване в света човешки, не оправдава се от нищо.

Мишеловът: Какво тогава: нека всеки сред нас убеди се какво ни носи знанието ново?

Няколко опита могат да сторят по-ясен пътя пред нас. Свеж, може би еднократен за съпреживяване

подтик изниква пред нас. Устрем нов получаваме ние.

Зей: Не става дума тук за опитите малки, Мишелове. Самият ЕвБ се е събудил. За своето присъствие оповести.

Мишеловът насмешливо погледна към централната част на Чива. Обаче след няколко мига усмивката изчезна от лицето му:

– Как, за нещо такова, за незначителна дреболия? ЕвБ става на разположение на всички от галактиката наша, досега само няколко пъти посланик от него приели сме.

Зей: Не става дума тук за дреболия, Мишелове.

Мишеловът: Разбирам. Мъничко схващам. Тук твоят пръст се вижда, нещо си забъркал.

Зей: Сред призивите можеш да намериш също моя глас. Наистина, но туй не означава нищо. Защото знаем ний какво е в състояние от сън да вдигне ЕвБ: всеки сред нас или никой, а всички ние винаги можем.

Мишеловът: Аз призова ти не коря. Добре известни са ми правилата. Но казах само, че цялата таз работа, че целия тоз цирк и бъркотия, забъркал си ги ти.

Зей: Щом ЕвБ събуди се, такива думи са без тежест. Защото ти самият, именно, със своето начинание, привлякъл си на времевиците вниманието. А концентрират ли се всички в галактиката наша върху събитие едно, то непременно ЕвБ пробужда. Вниманието на всички, във мислите си до тогаз затворени, насочва се след туй в потока внимание на мнозинството. Това се случва и сега. И никой вече сам не ще решава какво

предимство е и що за нас неприемливо е.

Сега се ЕвБ пробужда. Разумът свой насочва към всичко, което ни тласка в раздор: централната тема на нашия спор: къде, кога и как да възприемем знанието ново, че нов импулс да ни даде, а не унищожение.

И всички времевици, всички ние, ще трябва да се самоопределим.

След тези думи Зей се впусна с телепатичен полет през цивилизацията на времевиците и наблюдаваше каква реакция предизвикват думите му.

Мишеловът: Никой не прикрива нищо. Туй ново знание, дилемите около него, на преден план ще трябва да излязат.

Желаехме да придобием опит. И с него ний да се покажем после пред всички времевици сякхме, а също и пред ЕвБ. И всеки би могъл тогава нахвърляните тез значения да си дообясни. Клеветническите присъди всички, ний искахме да ги избегнем, за да не калят делото научно. И както случващото се в момента показва ни добре сега, в предчувствията си не сме сгрешили.

Зей: Чрез своите слова засукани в преструвките си ни въвлече. По твой адрес обаче няма лъжливи обвинения. Делата ти са тъй красноречиви, обратни са на твоите думи. И ЕвБ това показва ни нагледно. Ще се разкрие после то пред нас.

Мишеловът: Сред мишеловите от своито начинание се не срамува никой. Ще придадем най-пъстро съдържание на нашия живот и после – подбуда още за изграждане на всичко, което с гордост ни изпълва.

Върхът на еволюцията е пред нас сега.

Зей: Ти, според всичко, което ни представи, игри кръвопролитни ни предлагаш с въвеждане на гла-

диатори.

Мишеловът: Лъжа е. И никакъв бой гладиаторски нямаше. С мощта на волята човешка само можяхме да се запознаем и доказателство красноречиво единствено е твоето извъртане. Контрол върху системата защитна на входната врата в галактиката наша отстъпи ти на съществуването с такава силна воля. И нещо повече! Изниква пред нас сега въпрос логичен: наистина ли те ще могат да отнесат познанието цяло тъй лекомислено от теб дарено? Открито питам аз: какъв ли риск за нас туй представлява? И кой ще може на този въпрос да отговори? Със сигурност – не Зей. Чрез отговор повърхностен и бегъл заблуда бързо се промъква. Тук разсъждения са нужни. Зеления кристал със нашето знание при транспортирането да прихванем, защото иначе пред входа на космоса ще се сберат тъй много хора с воля в себе си, каквато имаше този техен Прот.

За кратко време знам, че трудно е, о, времевици, да решите. Игра мисловна нека ви подхвърля. Да се оставим да ни оберат. Ако не е голяма загубата, нека. Но как ви се харесва туй? На никого не нрави се, нали? Да е приемливо не може! А да се втурнем презглава и знанието свое на тези земяни да дадем, е прекалено. Поне да проверим напред какво туй значи. И подкрепете ни със волята си вие, за да успеем, още има време да заловим онези земяни. И да ги спрем, преди да стане прекалено късно.

Мишеловът ентузиазизирано повиши глас. Успя да породи съмнения:

– Съгласие усетих. В атака нека прилепите тръгнат!

Появата на изпъкнати по вълнообразните трибуни под мощния щурм на прилепите, спускането на чудовищни същества и придвижването на подобните на къртичини издутини върху повърхността на дисковата плоскост, всяваше у Рац ужас. Търсеше когото и да било, към когото да се обърне за помощ. С телепатично усещане се насочи през вълнообразните трибуни към централната част на галактиката, обаче погледите на времевиците един след друг му говореха да се махне. Но нали знаят, че не бива. Други, уморени от скука, се вглеждаха в него с безучастна незаинтересованост. Само тук-там усети малко съчувствие, обаче никой не искаше да му се притече на помощ.

– Зей – прошепна умолително, докато се напругаше в търсене на любезното лице. Трябва да го намери, повтаряше си той. Продължаваше да търси. Най-накрая! Откри го. Това беше Зей. И той го гледаше. Изражението на лицето му беше толкова умислено.

Рац погледна Зей директно в очите, обаче сякаш зениците на Зей бяха отворен прозорец, телепатичният му поглед отлетя през тях в дълбините на космическите пространства, чак до далечните граници на тази гигантска галактика.

Покъртен спря с внезапното откритие. Сцената пред него беше така невероятна, че Рац за миг се усъмни за реалността на своето възприятие: един след друг в гъсто сбита метеоритна мъглявина се изреждаха техните липсващи кораби. Там бяха. Затова напразно ги търсеха.

– Значи, там са ги скрили – прошепна Рац, като в главата му се появи натрапчивата мисъл за мъртвешкото спокойствие в открития космически кораб НЕПТУН. Ве-

че изобщо не можеше да спре полета на телепатичното си зрение. Възприятието му проникна през повърхността на гигантски метеор във вътрешността му с преградени пространства и хора в тях. Група затворници до стената при влизане на тъмничарите боязливо започна да се отдръпва, а тъмничар със знак на прилеп на ръкава, какъвто носеха привържениците на Мишелова, оценяващо се оглеждаше наоколо, като след това взе решение и посочи млад мъж. Горилоподобните придружители на тъмничаря го сграбчиха, двама се нахвърлиха върху него и го отвлякоха по път с разхвърляни човешки скелети и окървавени дрипи. Беше пълно с тях наоколо. Напомняха на останки от характерното облекло на земляните. Последва още по-покъртителна картина на затворени в клетки космонавти, които се разпадаха живи, умираха от жажда и глад или се лутаха бълнувайки, душевно разстроени от тежкото, жестокото положение. Арестантът се спря, а след това внезапно, с диво блъскане се отскубна. Изплъзна се от ръцете на единия от горилоподобните стражари, другия блъсна в решетките на близката клетка, откъдето веднага се протегнаха няколко ръце и го задържаха. Затворникът се възползва от това. Изгича назад, отвори вратата на своите другари и вече се завърза безмилостен бой. Горилоподобните тъмничари имаха надмощие. Все повече затворници падаха под ударите на подобните на бухалки тояги, обаче на избягалия пленник се удаде да се добере до клетка с младо момиче и да отвори вратата. След това се втурна назад в боя, в безнадеждната схватка.

Стражарите повече не се бавеха. Хладнокръвно избиваха, независимо дали това бяха хора, които оказваха яростна съпротива или кротко се предаваха.

Рац за миг осъзна. Тяхното положение беше още

по-безизходно от неговото. Със силна концентрация на волята срещу атакуващите чудовища би могъл още да се съпротивлява, а екипажите на изчезналите космически кораби нямаха вече никакви възможности, както и земляните нямаше да имат, ако Тилън не успее да пренесе зеления кристал през времевия тунел. Отчаяна съпротива и решителност се породиха у него. Трябва да осигури възможност за пренасяне на зеления кристал. Трябва да задържи мишеловите. Трябва. Трябва да продължи боя! Треперейки се съсредоточи върху отъждествяването с космическите същества. И наистина, под неговата воля се насочиха срещу малките чудовищни същества под мембраната на централния диск и ги принудиха да отстъпят. Той успя да постави под влиянието на своята воля дори космическите същества от отбранителните стада във вълнообразните трибуни.

След това отново отново започна да отслабва волята му и с това и силата му, и на прилепите се удаде да пробият вълнообразните трибуни зад гърба му и да се спуснат до самата граница на диска. Все повече от тях се събираха във все по-затворен обръч.

* * *

Зей: Това е убийство. Садистично убиване. Лицето на ЕвБ вие виждате, как е намръщено то.

Мишеловът: От паниката още, дете в човечеството предизвика НЕПТУН, тоз кораб празен, или от самото начало, по-точно, таз бъркотия, Зей, заслуга е твоя, когато на двама земляни с Нептун да избягат помогна, а после в празния НЕПТУН остана съобщението тяхно.

И въпреки споразумението помежду ни, ти сто-

ри всичко туй, но нека сами да преценим къде е изобицо, най-напред, възможно използване на удвояването, за да не предизвика тази бъркотия киселини ненужни във стомасите ни. А дотогаз на всички чужденци не трябваше за удвояването да говорим. Обаче Зей със своите съмишленици, които уж ни превъзхождат умствено, на своя глава се решиха да действат.

Зей: Какво надълго и широко обясняваш? Кажуи, избихте ги като мухи, във коридора от засада, във кораба им, във НЕПТУН.

Те двамата в галактиката своя поискаха да се завърнат, за да заръчат само да се сберат посланиците техни и да ги пратят с мисия приятелска при нас.

Те носеха и нашето послание: сред времевиците приятели достатъчно ще могат да си намерят те. Разбира се, с предупреждение: не бива в клопката ви да попадат. И как това да сторят ги посъветвах аз.

Това, в което ти виниш ме, че самоволно съм решавал, спокойно можеш да припишеш на себе си и своите сподвижници.

Земляните вий заловихте и скрихте ги на своите полигони. Това на никого не съобщихте. Кръгът с избраниците ваши единствен знаеше това.

Да, нито думичка вий не обелихте досега за земляните и във нашта галактика никой още не знае за тях, само смътно досещаме се.

Мишеловът: Земляните двама, щом на Земята се върнеха, смут щяха да причинят. Затова, да ги спрем ние трябваше.

Но агентите твои, внедрени сред нас, във времевия тунел те НЕПТУН пренасочиха тайно, така че корабът празен сред земляните паника породи.

Времевиците отново погледнаха към ЕвБ и с

уважително любопитство се вгледаха в лицето му.

...помръкна лицето му...

се понесе тих шепот през галактическото пространство на времевиците. И скоро след това вече беше възможно да се усетят отделни негодувания от начинанието, което обезпокоява ЕвБ.

Мишеловът: Щом пресметнем и докъде рискът сегашен може да ни докара, ако знанието, което Зей подари на човечеството, наистина попадне в ръцете на хората и те се върнат пред нашата врата, и на мен ще помръкне лицето, как няма на ЕвБ?

Зей: Да, Мишелове, докато ЕвБ мръщи се, за преструвки остава ти още възможност. Обаче причината, по която събужда се негодуванието у ЕвБ, не е тази, която лицемерно ти ни натрапваш. Различно предупреждение носи във себе си: всеки от нас сериозно размисля за всичко, за което говорим сега. И всеки нека осъзнае основните ценности, които ЕвБ въплъщава. Във този момент дългът ни повелява да осъзнаем същността на ЕвБ.

Мишеловът: От нас роден, за нашето добро създаден, не му е по вкуса онуй, което нас ни застрашава.

Зей: Да ви напомня: след стръмния възход на нашето развитие, като установихме хипно-мисловен пренос и между индивиди от противни краища на галактиката, а след това и хипновръзка със всичките мисловни машини и системи, пред нас отвори се възможност за нов напредък: изграждането на мисловните системи.

Желаехме също така този свят величествен разумен да ни разбира, нас, съществата живи, времевиците, и в него да бъде това, което всеки от нас в сърце-

то си носи.

Затуй в тоз свят разумен съхранихме всичко, което някога сме възприели или усетили. Способност творческа вградихме в него и силата да възприема всичко, както ни е дадено. Така създадохме ний разум, показващ ни как този свят на ценностите ни променя се понявга, а с него и ние и всичко, което в нас решава: кому да подарим приятелска усмивка, кому презрение, пренебрежение.

Създадохме тъй разума, който олицетворява цивилизацията наша въз основа на фундаменталните ни ценности.

Ний всички ЕвБ сме. Всеки със свят на всички ценности във себе си, които в ЕвБ се сливат в суперпоток от ценности, в река със бряг, достатъчно висок, тъй че основната им част през него да не се излее, макар че някоя вълна намира си път през ръба.

Това последното се случва, когато изкушение подмами те към действие, каквото може да извърши само този, що ценностна система друга тачи. И след като излезе от брега вълната, тя път назад към руслото не знае се дали ще си намери. Суперпотокът пък от ценности нехае за таз вълна изгубена.

Различно ще е, ако ние, времевиците, във мнозинството си, решение приемем, което е противно на ценностите наши, противно на това, което е основен принцип наш, и променим се същевременно. Това ще е вълна, що бреговете разрушава и суперпотокът от ценности русло намира ново.

И, след това, въпрос поставя се: какво, във крайна сметка, всичко туй ще значи, какво ще бъдем ние, и кой – всеки сред нас?

Какви промени биха следвали? Такива, може би,

които бързо ни опротивяват и ни карат да се каем зарад прибързаното си решение.

Това пък ние, на нивото на нашето развитие, изобищо не биваше да го допуснем, и в ЕвБ, във този разум тъй величествен, вградихме ний способност за предвиждане.

Във ЕвБ се съхранява запис на всички чувства и емоции, и пориви на страсти, които всеки времевик изпитал е.

Това на разума величествен възможност осигурява той да знае кога решава подсъзнанието, за да предвиди той вълната, която бреговете разрушава; какво изобищо таз вълна събаря и накъде във ново русло пада; какъв народ е там, където руслото ново се намира; кои ще бъдат тези същества, които други ценности си имат за основа на всичко, което ги насочва.

ЕвБ се събуди. Това показва ни, че ние изправени сме пред решение, което всичките ни ценности възможно е да промени. Оттук, как времевикът след това ще прецени земяка си – ръка ли да му подаде или забие нож в гърба. За туй ви аз предупреждавам. Не бива никои туй да пренебрегва.

Да се унищожи туй същество безпомощно, човека, Рац, решение на съвестта на всички ни ще бъде, на всекиго от нас. Каква система ценностна би позволила туй деяние?

* * *

Клекналите прилепи с унищожителна енергия, насочена срещу Рац, премахваха защитните сферични полета. Техните отровни струи плющяха все по-ниско, със свистенето на куршумите, така че Рац със страх по-

глеждаше след бляскавата им следа. Сферичните защитни полета ги възпираха, обаче все повече изтъняваха. Рац пое дълбоко дъх. Трагичната загуба на земляците от изчезналите кораби и ехото от отчаяните им викове за помощ при умирането им в жестокия бой, отново и отново му се появяваше пред очите. И всичко това, цялата тази безизходна съдба можеше да очаква човечеството. Тилън трябва да пренесе кристала на знанието. Обаче изтощаващите битки го направиха съвсем немощен, и самият той вече не можеше да се бори. Каквото и да опитваше, ставаше безплодно. Всичко. Битката, която водеше, беше изгубена и за него. Той не е Прот. Няма неговата воля. Със страх поглеждаше клекналите прилепи. Мислите му започнаха да се мятат в търсене на решение. Вълнообразните трибуни, под бесния напор на прилепите и чудовищните малки същества, се издуваха до крайно изопване, като всеки момент можеха да подадат и да се пръснат на хиляди парчета. А той трябваше да овладее всичко това. Трябваше да събере достатъчно сила, достатъчно воля за насочване на своето сентивно-мисловно възприятие към космическите стражеви същества и отново да поеме контрола над тях, като ги насочи с волята си срещу хилядите убийствени нападатели. С крайно усилие на волята отново му се удаде да изтика малките щъкащи същества под повърхността на диска, обаче в последния миг вече трябваше да насочи волята си към задържане на космическите стражеви същества във вълнообразните трибуни. Погледна назад и забеляза ново придвижване на къртичините зад гърба си. Клекналите прилепи насочиха обединена енергия в унищожителна вълна срещу него, пробиха защитните му сферични полета и в него се врязаха отровните им струи. Той безсилно изстена от болка.

– Прот, Прот! – умолително се обърна Рац към неподвижното тяло на мъртвия си другар.

– Поне Тилън да беше тук! – в него оживя храбрата битка на Тилън с опийците и от гърлото му излезе отчаян вик: – Тилън!

Звукът на гласа му проби вълнообразните трибуни. В телепатичния свят на възприятията се разнесе през космоса чак до бягащия летателен апарат на земляните. Чу го и Тилън. Рац дори усети неговото лице, неговия юмрук, в който стискаше зеления кристал. Обаче Тилън беше свел поглед и избягваше да срещне неговия. Само пръстите му конвулсивно стискаха зеления кристал, докато упорито повтаряше, че трябва да пренесат това знание за изграждане на отбранителна система у дома, на Земята, на хората.

– Да, Тилън не може да ми помогне – завайка се Рац и отново се впусна в жестоката игра на воля, мощ, страх и ужас. Отново и отново с волята си се концентрираше върху отделни космически стражеви същества и ги насочваше към бой с прилепите и малките чудовища. Обаче кръгът от клекнали прилепи все повече се стесняваше. През съзнанието му отекнаха виковете на хората от изчезналите космически кораби. Въпреки всичко, отново събираше сили за порив на волята и повторна битка. Обаче клекналите прилепи, чрез излъчване на враждебната си енергия възпираха устрема му и го възпрепятстваха до отмаляване.

През телепатичното му зрение се показваха все повече възприятия от цялостното пространство чак до крайната граница на гигантската цивилизация на времевиците и се смесваха с оживелия спомен за събития от неговото минало. Мисловно-сетивният му свят на възприятието все още го призоваваше към битка, а изтоще-

нието му изчерпваше и последните му сили. Все повече осъзнаваше неумолимия момент на собствения си край.

Клекналите прилепи все повече се приближаваха. Гледаше ги. Наблюдаваше ги, когато с оглушителен трясък се разцепи трибуната и се изсипаха през отвора. Вълнообразните трибуни започнаха да се цепят и на други места. През техните отвори пропълъзяваха още повече необикновено уродливи същества. Тогава се освободи гигантска енергия. Силна, мощна, някак си различна. За миг всичко онемя. Настъпи тишина.

Всички се заслушаха. Дори времевиците от най-отдалечената част на Чива. Въртяха отрицателно и клатеха глави. След това отново всичко се успокои. Отново се понесоха шумове през галактиката Чива. Можеха да се чуят възклицания, разговори, можеше да се чуят всякакви обаждания. Обаче внезапно над всичко се извиси призивът на Мишелова:

– *Напред! Не спирай се!* – говореше той с твърд гневен глас.

На няколко метра пред Рац през пукнатина в дисковата мембрана засъскаха змиеподобни същества с големи, подобни на ками, зъби. Разсъдъкът на Рац се замъгляваше. Всички негови движения ставаха все по-инстинктивни. Не осъзна нито своето отстъпление, нито това, че се впусна в бягство. Обаче, едва отскочи встрани от нападащите чудовища, се спря като закован. Пред него на колене се надигна Прот. Размахвайки разперени ръце, му препречваше пътя. Рац няма гледаше страхотно величествения Прот, развяващата му се коса и празния стъклен поглед. Сякаш щеше да се насочи директно към него.

– Прот! – изстена Рац.

Обаче Прот, без думи, само се поклащаше пред

него. Не му позволи бягство.

– Прот!... Жив ли си?... Мъртъв ли си? – уплашен извика Рац. За миг дори беше забравил за нападащите чудовища. Толкова ужасяващо беше представлението на Прот.

* * *

Зей: Остави го да живее!

Мишеловът: Нека се отстрани и ни пропусне през изхода.

Зей: Така и така ще го направи.

Мишеловът: След това нека замине, не желаем да го убиваме за забава. Заплашва ни.

Зей: Щом корабът техен с успех се изтегли, веднага ще избяга.

Мишеловът: Тогава може би или пък щом рояк земляни на неговото място се закотви.

Ще бъде глупаво да разрешим крадливите земляни да избягат.

Зей: Виж, погледът на ЕвБ показва, че безопасно е за нас човечеството. Дори и след това, когато познание за построяване на енергийните полета ще владее.

Ако туй значеше дори най-малката заплаха за времевниците, за нас, и за развитието наше, в пространствата космически обширни, навсякъде, където сме, или и другаде, където свят да създадем желаем нов, що подходящ да бъде за живеене, то ЕвБ веднага би ни обявил. Заплахата пред нас той ще разкрие, ще изясни той същността на всичко, що за нас опасно е. Така да видим ние можем, че ЕвБ сега се само мръщи.

Мишеловът: Да, именно това. Загриженост с

това ни той показа.

Зей: Туй значи, че ни предстои решение съдбовно да приемем, което може цялостно да промени критериите, по които, преценка всеки времевик си прави за всичко, що неволно във неговия свят навлезе.

Да, повече не ни е безразлично какво ще направи всеки от нас, защото в тоз момент сме на върха на стръмен склон. Сега на някои желанието е да бутнем по наклона камък, що сред скалите, на връх планината лежи си, уж за да не предизвикал по склона той лавина. А истина това не е, защото този камък и други камъни от склона ще откърти, така ще продължи, лавината ще се изсипе, ще разруши във крайна сметка основите на ценностите наши, пред туй сме ний изправени.

Мишеловът: Отново думи заплашителни, къде ги ти намери! Говориш тъй, защото ръцете си измиваш с удоволствие от всичко, що си сторил, от начина нието лекомислено, с което знанието наше им предаде.

Зей: Ще може всеки много скоро да види ЕвБ защо се мръщи и що негодувание извиква на лицето му.

Мишеловът: Съгласен съм. Но скоро не е сега. И значи ли това, че туй решение ще вземем, докато наш ЕвБ си мълчи?

Да сторим туй, което е добре, а ако не, то ЕвБ ще се обади. Ала да чакаме тъй както желае Зей да ни натрапи, не, нямаме ний право.

Дългът от нас го иска – сигурността на нашата галактика.

Зей: Изправени пред друг дълг ний сме – да осъзнаем на своето решение значението. Защото иначе ще носим отговорност. За престъпление – убийство.

Това, че ЕвБ се е събудил, означава, че само малко времевици са неприсъстващи мисловно. Останалите

всички, във пълно са съзнание и вече проследяват раз-
връзката, та, значи, няма право да каже мнозинство-
то, че отговорност не приема да понесе, защото то не
знаело какво се случва тука.

Мишеловът: Уф, туй е прекалено. Каква вели-
ка глупост. Защото никой и не знае какво се случва
всъщност. И сам дори тоз цирк аз не разбирам.

Зей: На тебе дяволски е ясно какво желаеш
да постигнеш. Пред нас ще се разкрие всичко тук. На-
истина ще стане скоро.

Мишеловът: Аха, и този кръг отново се за-
тваря. Единствено ще трябва да почакаме. Какви на
мисълта невероятни скокове! И за каквото и да се гово-
ри, един и същ ще бъде краят. И пак ще трябва да по-
чакаме. Да, разсъждение добро наистина във думите
ти виждам.

Зей: Не чакането е за нас основният въпрос.
Тук става дума за друга истина съдбовна, че със съгла-
сие на всекиго от нас, да, с нашето съгласие, това не-
щастно съществуване ще бъде умъртвено. И ако туй се
случи, да можем ние няма тоз факт необорим да го ос-
порим после: такива, каквито бяхме ние, времевниците,
на съвестта чиято не тежеше ни помен от убийство,
така след туй във себе си ще пуснем таз мрачна сянка
от присъда жестока, от убийство, което сме съзна-
телно извършили, като на думи сме го позволили. А вече
всичко туй приема ново значение във себе си: в момента
на прелома тоз, когато ний се променим, когато се пре-
върнем в цивилизация, която друга ще бъде и лавина от
променени ценности засипе ни!

Мишеловът: Смъртта на туй нищожество
да предизвика гигантска лавина?

Е, май пресилваш малко!

Ха! Това премина вече в хумор. Или пък може би умът ти помрачен е.

Зей: О, Мишелове, не, във думите ми хумор изобищо няма, това решение пред нас е прекалено съдбоносно.

Ти и сподвижниците твои показахте къде и как употребявате туй удвояване, с какво предназначение и цели.

Да изживеем хиляди животи предлагаши, и да доживеем ад, дъх гибелен да чувстваме, така, за забавление, без ни най-мъничка заплаха, че проклятието, което носи в себе си ще ни засегне, и туй не е достатъчно, това е за начало.

И ще последва мръсен, подъл подтик. Да бъде всичко автентично, то нека хиляди измрат. Към гибел тласкаш същества нещастни, а после смучеш жизнена енергия от тях и силна воля за живот, във тях изблизнала във смъртен час.

Да, Мишелове, според теб това би внесло повече живот във нас, това е твоят намерение и на сподвижниците твои.

Мишеловът: Ти разговора ни насочваш все към научните изследвания, които към сферата на нашите проучвания спадат! И изводи какви си правиш на тяхно основание, да, изводи, които неоснователни изцяло са! Пред времевиците в галактиката наша цяла напълно ще разкрием това, което вече сторили сме ние със нашето познание, открили всичко ново за удвояването, всички опити и приложения възможни. А след това – както желаят времевиците всички, както реши си всеки от нас. Така да бъде нека и всеки тази воля да приеме.

Зей: Различен път си си избрал. Замисляш ти

потайно всеки на себе си да я изпита на удвояването новостта. А който таз подбуда хитра приеме, тръгва в твоя път. Не му остава никаква възможност от него да се отклони. Ти удвоителната техника след туй прилагаш и двойника му ти поставяш сред същества от някакви планети чужди, а след това подбудата си му натрапваш от таз прослойка енергия да черпи жизнена. Всичко, което двойникът усеща или преживява, във него преминава и в него то поражда за нов живот усещане. А скоро вече туй не стига. И повече живот, енергия след туй му се усажда, и тук се появяваш пак и чрез игра ти подли ценности под кожата му вкарваш.

Пораждаш му съмнение, което дълбоко в него се загнездва. Че на двойника негов животът към света на сънищата се числи. След туй пък вече следва убеждаване, че целият живот наоколо, че съществата всички, сред които си хвърлил двойника си, нямат цена те по-висока.

Мишеловът: Защо раздуваш пак значението на тез научни изпитания, които нямат тежест за цялата ни ценностна система? Извършихме опита няколко с хора, за да узнаем ний по-добре какъв мисловен свят е изграден в онези, които наши нови са съседни. И въз основа на това, на базата на няколкото изпитания научни или пък, може би, на начина на тяхното извършване, желяеши ти да ни припиеш това, че сме възнамерявали и че желанието наше е да наложим всичко, което нашата система ценностна е някога определила. Но истина това не е, това са твоите жалки измишльотини.

Зей: Да, Мишелове, доказал бих трудно целта ви пагубна, на която начинанието ваше проправя път. И за преструвки прекалено много място е остана-

ло.

Мишеловът: Сега какъв е твоят намек, отново обвинение ли ще повдигаш без основание и ще размахваш с него?

Зей: Не, не съм аз призван да осъждам намеренията твои и да показвам техните последици. Обаче туй, което повелява моят дълг, аз ще разкрия според своите сили.

Можяхме вече да узнаем как бързо смето на злото покълва и във подраст расне, когато чувство най-приятно от гледане на чуждото нещастие се ражда. След туй то избуява и скрива всяко начинание и злото от погледите ни убягва, та никой повече не знае къде се смешка крие и къде лукаво намерение.

Така в нас изниква въпросът логичен, кога избуялото зло се спотайва – в долчинки, във кътчета скрити, без възможност за надделяване там, където системата ценностна наша простира се.

Мишеловът: Словата твои плод са на болно въображение, което теб самия заслепява. На тези хора даде познанието наше, макар че те по степен на своето развитие и по моралната си същност на примитивните си същества не са дорасли за всички тези знания. Главите им таз мощ огромна ще замае.

А ако тук говорим за злото, истина е, че няколко от опитите бяха малко грубички. Обаче трябваше това да сторим. Друг начин нямаше, ако за кратко време да си представим искахме усещания, свят разумен, емоции и всичко, което времеви път носи в себе си.

А да погледаме сега какво ти, Зей, си сторил?

Защо, Зей, този Прот е трябвало да мре? Заради мен или заради теб? Фактически, кой тази каша е забъркал? Кой друг, ако не ти, който злото ми вменя-

ваши?

Ти мнозинството, може би, си заслепил, но мене не. Прозрачно е туй твоё начинание. От никакви жестокости не се въздържаш, ако са средство да получиш своите доказателства.

Ти знаеше, че се отправяме сред тези непознати същества за нас, земляните, и Прот на изхода покани, пред дверите наши. И предостави му системите за сигурност да ги насочва той със своята воля и по желанието свое. Тогава още ти си знаел, че няма да ни спре за дълго време, и също знаеше, че няма да можем да му простим.

И виж какво направи ти! Зарад словата ти приятелски привърза се към тебе и после ти съзнателно на смърт го прати.

Как хубаво измислил си игричката жестока. Туй храбро същество със силна воля, Прот, смъртта му в люта битка, за тебе всичко туй бе само средство идеите свои ти на дневен ред да поставиш.

И границите где са на туй жестоко начинание, което не приемаш, макар че го използваш? Добре показва, Зей, че граници тук няма.

Зей: О, не, Мишелове, това, което говориш, вече значение няма.

Мишеловът: Да, същността не ти харесва, ако разкрие се пред всички. Самият аз, приятелите всички мои, на този Рац, туй същество нещастно, което изхода ни е препречило, живота бихме пощадили.

Изпратихме над него същества чудовищни, че страх до костите му чак да се всели у него. Отдавна щеше да побегне и изхода да ни остави, ако не беше го ти задържал отново с хитрост. Как иначе могъл е в огромните пространства на нашата галактика, в мо-

мент, когато изгуби всяка воля, да види корабите си космически? А след туй – последните изпитания на септивните реакции на тези хора.

Изобщо нямаше да може той да ги открие, ако не беше му ти пренасочил погледа, когато той погледна в теб.

Към смърт го тласкаш ти, не ние.

Зей: О, не, о, Мишелове, не, не става дума тук за моя имидж.

Точно сега, във този момент, изправени сме пред преобразяване съдбовно. Относно Прот, в защита своя, отвърнал бих: надях се, че нашата воля ще спре атаката убийствена, срещу която Прот не защити се. Обаче туй не случи се.

Наистина, не крия аз това, такваз развързка можеше да се предвиди още тогава, когато поверихме му контрола върху изходите в космоса. Обаче, Мишелове, цялото ви начинание не му остави никакъв друг избор, освен този риск съдбовен.

Прот не умря затуй, че аз примамил съм го в туй пространство, а затова, че схвана, че гибелта не би избегнал, защото вие му не дадохте възможност. Дорасъл е до туй познание, друг път, освен да се сражава до смъртта си, за него няма.

Мишеловът: Да, да, лукавото ти намерение е на времевиците да кажеш: ако на Мишелова и другарите му дадете своята подкрепа, убийци вий ще бъдете, защото те безпомощно нищожество ще умъртвят и цивилизацията цяла ще рухне след това.

А всеки времевик разбира, че ний единствено желаем свободен изход да си извоюваме. И бягството с кристала на познанието възнамеряваме да спрем.

Зей: ЕвБ се събуди.

Мишеловът: Да, затова защото мнозинството от времевиците съсредоточи се върху това, което тук сега разисква се.

Зей: Обаче изражението на лицето му свидетелства за сериозност на възникналата ситуация.

Мишеловът: И само нека да добавя тук мнението свое скромно: смъртта на този вредител жалък да спре не може така блестящото развитие, което е пред нас.

Зей: Не става дума тук за смърт една. Пред нас е туй деяние, което напълно всеки времевик разбира и после дава своето решение. И при това той ще се определи за основните ценности в пространството наше.

Мишеловът: Това е смешно! За такава случка незначителна... в сравнение с размерите гигантски на нашата цивилизация!

Зей: Размерите са тук неважни, а важен е по-скоро фактът, че туй, което тук сега обсъждаме, в съзнанието е на всички времевици в галактиката наша.

И ако мнозинството наше изкаже се, определи се за нещо по-различно от туй, което позволява ни на ценностите нашата система, въпрос тогава се поставя важен: какво туй значи и кои сме после? Какво е туй, което разумът обръща, ако системата на ценностите наша противна е на нашите решения?

Туй страстите ли са? Човекът понякога им се поддава, щом буря във гърдите забушува и лудост замъгли очите. Тогава безпокойство избухливо наоколо ще се разпръсне. Обаче рано или късно избухването разпламтяло успокоява се и разумът отново на ценностите стари се обляга. Но по съвсем различен начин се всичко преобръща, щом мнозинството едновременно

отхвърли системата на ценности и от заслепението на страстта всеобща не може се предпази. Тогава спуска се лавина от промени във нашето пространство и краят ѝ не вижда се изобицо. Защото тъй както лавина от пясък, камъни и пръст троши скалите и след туй със себе си повлича ги, така промяната колоните ни разрушава, опората на ценностите наши.

Мишеловът: Ти доказателства сериозни и убедителни нямаш за тези твърдения, които изсмукваш от пръстите лесно, сякаш права са ти дадени всичко да свързваш, което си нявга усетил или видял, със нещо що плод е на разсъжденията твои за световите на несъзнателното.

Не, Зей, твоите приказки имат опора в предположения доста погрешни. А пред събранието на всички времевизи в галактиката наша, права да обвинява никой няма в дела, които според мнение объркано на някого, човек от нас бил имал намерение да стори. Така сега ме обвиняваш без основание върху сериозни факти.

Затуй, аз настоявам само тоз разговор да го отложим за по-нататък, а засега, да вземем решение по-спешно: забрана за пренасяне на тоз кристал на знанието във сила нека влезе.

Зей: Отмина времето, когато да се преструваш можеше така, както си поискаше.

Всред нас са много азове във всеки. А искаш този, на когото системата ни ценностна не даде място, да надделе, като се надяваш с уклончиви слова да подведеш нас всички, но забравяш, че ЕвБ се е събудил вече.

Мишеловът: Всяко развитие, на цивилизация всяка, по своята периферия, на границата на това, което означава ход нормален, известен брой от жертви нежелателни си има. Обаче всеки, на когото на еволю-

цията пътят е известен, знае тъй добре, че нито милиони жертви и нито милион съдби унищожени не са могли да спрат те хода на развитието.

Зей: Не приравнявай ни към съществата, които тепърва поемат по пътя развоен. На еволюцията във защита не се ти позовавай на трагедии, които примитивността народна им причинила. Там тиранин държал е в ръцете си съдбите на другите. И техника не им е дала възможност, каквато ние имаме, навреме да узнават те за начинания, които да предотвратят е трябвало. И още по-зле – волята им никой не зачитал, за разлика от нас поне сега, когато още можем волята си ний да утвърждаваме чрез ЕвБ.

И разговорът ни не е единствено за Рац горкия и неговата смърт. Видяхме всички: преобразяване на ЕвБ започна и всички знаем, че дошло е време, когато с пълна отговорност решение ще вземе всеки от нас.

Около ЕвБ се появи тайнствено сияние със синкав цвят, със зелени снопчета по края си. Цялото пространство на външната част на галактиката на времевиците беше обхванато от неговото светлинно море, което беше предзнаменование за решителен момент и вдъхна на времевиците безпокойство и несигурност.

Зей: Това предзнаменование посочва, че в този момент ний, всички времевици, съзнаваме значението на решението, което предстои да вземем и че следим в съзнание пълно какво мисли и чувства Рац, всички емоции негови, страх, ужас и съзнание, което принуждава го да влезе в смъртна схватка. И неговата същност разкрива се пред нас чрез ЕвБ. Това предзнаменува сиянието на ЕвБ.

Мишеловът: Това ще е само частица от увода. И важни сме ние и развоят наш. Кой ще попречи да

вземем ний жизнени сили, каквито животът млад по рождение носи? Кой присвоява си право да забрани ни на времевиците цивилизацията цяла да облагородим с новото постоянно съпреживяване на живота, което със младост изпълва по-добре от всичко всички сред нас?

Да, удвояването, туй знание, ни отваря възможност за съпреживяване на живота на хора сто-тици и ни предлага младежка енергия.

Зей: На ЕвБ сиянието се разпространява. И всеки миг ще стигне то до нас. Ще бъде то с ЕвБ сливане напълно и както бурята клонака със трева и прах размесва, по този начин нашите желания и намерения се впускат във играта буйна със света разумен на ЕвБ.

Глас на времевик от вътрешността на галактиката Чива:

– Раздвоиха ме тези дилеми и способността за преценка ми отнеха!

Други гласове на времевици от други части на Чива:

...и на мен...

...и на мен...

Шум от хиляди уста и шепот, пълен с вълнение, се понесе през пространствата, докато не потъна и не изчезна в прииждащото сияние.

...във ЕвБ ний отговора ще намерим!...

се чу вик от другия край и отново се разнесе шум, който на вълни заглъхваше в далечините.

...сиянието! Сиянието ни обхвана!...

От гърлата се изтръгнаха възгласи и вълната от шум закръжи около ЕвБ и потъна в неговата вътрешност.

...всичко се свързва в една цялост...

въодушевено извика една времевичка, след което последва шум от възгласи, пълни с вълнение от сливането с ЕвБ и от усещането на хиляди чувствени пориви.

...ЕвБ се разкрива пред нас!...

Възгласът беше все по-силен, пълен с възхищение от необикновената гледка. И вече се понесе шум от гласове:

...и аз се разкривам...

...аз също така...

...ЕвБ всички наши чувства чете. Всичко, което е в мен, той поема във себе си и разкрива ме с разум. И това, което дори не съзнавам, той извлича от мен.

Това беше възглас на един човек, но се почувства, сякаш го бяха изrekli хиляди гласове, и времеви-кът, който говореше, смаяно възкликна:

– Че това не е моят глас!

И вече се понесе шум от възгласи през пространствата на цивилизацията на времевиците:

...нима ЕвБ проговори?...

...ЕвБ проговори!

...да, ЕвБ проговори!

Възклицание на един учуден времевик:

Какво са всички тези гласове и тези лица, които през света на моите възприятия прелитат, няма аз падам във ЕвБ?

Отговор на друг времевик:

Това, което в разума на ЕвБ е съхранено, като картини в нашето възприятие ще влиза. Едно и също представление изрежда се във всички нас.

Реплики на времевици от различни краища на Чива:

...светът на разума на ЕвБ разкрива се пред нас...

...да, да, това на ЕвБ вътрешността е...
...и аз я виждам..
...минава в нашето съзнание вътрешността на
ЕвБ...
...не, ний препускаме към нея...
...по-скоро тя към мен...
...сякаш пропадам в нея и тя понася се през
мен...
...да, да, преплита се всичко, обединява се и
отново разделя...
...в света на разума на ЕвБ се бури извиват...
...това зародиш е на разрушително торнадо...
...о, как зловещи гълбините са на тез дворци на
разума. Отвращение, породено от тъмно предчувствие
спира ме и не смея дори да погледна тез изроди, дете ги
носим във себе си скрити, а ЕвБ току-що ги разкри тук
пред нас...
...все по-дълбоко навлизаме в нашия свят на не-
съзнателното...
...боязънта напразна не ще ни вече спре... Във
полет съм, за да разгледам света наш отблизо...
...и аз летя, след мене всички...
...след тебе съм аз...
...и аз...
...и аз...
...защо се спускаш в гълбините? Не виждаш ли,
че сенки към нас са се понесли, и през съзнанието ми
вече летят...
...достатъчно имам от изроди тези, които са
гадни и мръсни като пространството цяло това, кое-
то ме задушаваш...
...Виж клоуни двуглави, странни, сред тез чудо-
вища. Обърне се и вече сам е противоположност своя.

При туй криви се и кикоти, че тръпки цял да те побият...

...какво ли този клоун двуглав тук представлява?...

...това е страхът, който заради нерешителност се превръща, преобръща, преобразява цял в зло или добро...

...виж, злодеи, клоуни двама, как под ръка са се хванали!

Напред-назад се мятат в дива игра... преобразяване, клоун във злодей, злодей трима крачат рамо до рамо...

...наред е всичко, да, и ако този страх, този клоунски смешник не е голям, то този злодей от страха голям роден, изпълва целия ти аз...

...от туй не трябва да се плашат времевиците. В живота ни големи няма страхове, каквито имат съществата от примитивните народи. На тях през деня още гибел съдбовна безизходицата жестока им подхвърля...

...да, истина това е, но не забравяй, че удвояването, туй знание ново, обещава съпреживяване на същества от примитивни народи. Страху им, проклетие туй, след това ти приемаш във себе си, и клоунът вече се превръща, преобразява във злодей може би голям. Какво след туй ще бъдеш, какво – всеки от нас?

Мишеловът: Не бива заключения да вадим едностранни, защото всеки вижда, че този клоунски смешник преобразява се във зло или добро.

А с удвояването, знанието ново, ти временно преобразяваш се. Отхвърляш го, щом вече не ти харесва. С това отхвърляш всичко – и страх, и зло или добро. Развитието бляскаво осигури ни безопасност и страхо-

вете ни смали или ги промени на сенки със очертания неясни. От празния живот страхът единствено сред нас се размножи и избуя.

Огледайте се и сами ще видите – последно зло това е, което на нивото на нашето развитие внимание все още заслужава. А удвояването, знанието ново, обещава, че окончателно ще се освободим от тази отвратителна пиявица.

Вик от множеството тук го прекъсва:

Страданието чуждо да ми даде импулс в живота, казваш, обаче тоз клоунски смешник изобищо ни какво преобразяване не обещава ни. И може би, по-скоро в зло ще се преобрази, отколкото в добро. Не знам какво да кажа, какво аз да реша...

Мишеловът: Дилемите всички, които поражда във нас новостта непозната, променят лицето ни, щом с новостта запознаем се.

Дори чрез игра ний ще можем проверки да правим. Нищо против нямам, ако инициатива само може всеки за игра да даде, също и аз.

Съгласни ли сте... кой ли не е против?

Всички имаме своите азове. Има много от тях във всеки от нас. Смели, страхливи, от всякакъв вид. А в ЕвБ са съхранени всички. Аз каня сега със себе си именно тези, които в просторите на ЕвБ са пред нас. Роякът техен нека полети в света, роден от въображението мое.

Разбира се, туй несериозна ще бъде игра.

Зей: Инициативата ти носи пак несигурност прикрита. Ако в играта си ще пускаш в авангарда злия и уплашен аз от всекиго от нас, времевиците, то след това за гадория всякаква ще спечелиш тоз рояк. Но злият аз във времевиците не надделява още. Изобищо

времевица той не олицетворява.

А инак ЕвБ ще ни пресели най-напред в света и свой, и наш. Едва след туй, когато с него запознае се добре всеки от нас, ще можеш ти играта своя да предложиш.

Мишеловът: Окей, щом са такива правилата. В играта моя опознава всеки себе си, лицата свои, и какво преобладава в нас показва ни се след това.

Гласове на времевици от различни краища на Чива, съсредоточени върху колективното възприятие на представите от разума на ЕвБ:

...трепет и тръпки от възбуждение ме обземат...

...вече усещам, че идва ураганът...

...от вътрешността на ЕвБ се чува тътен...

...във ЕвБ се люшка всичко...

...тоз звук от страстите побегнали е, откъснали се от веригите на разума, и те чрез ЕвБ присъединяват се към нашата игра...

...бъркотия правят още по-голяма, че после никой вече нищо да не схване...

...стадата техни тръбят в екстаз, мощ пъкелна понася ги във полет...

...виж, преобразяване изведнъж ги обхвана. Във сенки хиляди, на тези страсти призраците, се стопяват, на изглед мънички са, кръвожадни...

...изчезват веч през ЕвБ, в дворци подземни, натам, където носим се и ний през ЕвБ...

...вътрешността на ЕвБ ми се разкрива...

...на трона ЕвБов, на самото дъно, намираме се ний...

...в подземията мрачни, обширни, за хиляди планети, тук са погребани вси наши страхове...

...да, всичко, от което времевиът се бои, тук своя образ съхранява...

...на заден план явления, които страх ти вдъхват, виж...

...веч виждам, сенки туй са на беглия ми страх, които се изгубиха в забрава, а подсъзнанието мое във себе си ги крие още...

...уу... какво в света си подсъзнателен аз нося...

...по дяволите... колко изроди от тези се събраха...

...нима съм аз това... от себе си сега се плаша...

...тез сенки... невзрачна такава тълпа...

...какво е туй, що малцинство е в мен. В покоите светли на ЕвБ, моят аз там е, и окончателно е преценил. Със сигурност и гордост казвам туй сега...

...и аз бих казал същото за себе си, обаче...

...по дяволите, виж ти колко от тези мънички чудовища са тук наоколо...

...там страх от нещастие, което причинява ти опасност смъртна...

...тез страхове, и неуспех, неуважение наоколо...

...а тук боязън, че ще те отхвърли любещо същество...

...на детето ти да не бъде причинено зло...

...или преди както предчувствах и можем често да го чуем, на степенята на нашето развитие, страхът наши най-голям е от празния живот...

Времевици със стреснати лица:

...какво сега? Какъв е този ужас? И откъде конвулсия такава за гърлото ме стиска? Нима във бездната на ужасите падаме...

...последните събития, които във съзнанието на

ЕвБ последни са пристигнали, на нашето съзнание разкриват всичко...

...боя се, боя. Тъй никога още не ме е било страх. Тез емоции, които през мене летят, ме изпълниха с ужас и притеснение, че няма да издържа това...

...защо ЕвБ плаши ни сега? Защо?

...нима ще ни изпълни с ужас, скрит в дворците свои? Защо?...

...кой всичко туй усети в галактиката наша? Кое ли съществува? Онази твар човешка туй може би е, Рац?

Преплитащи се викове на времевици и време-вички:

...сковава ме страх от близката гибел...

...вътрешността на ЕвБ е страшна, навсякъде е само мъртвешка празнота, жестокост безогледна...

...хиляди погледи чувствам и в тях неумолима присъда...

...да, и аз също усещам тези погледи, милиони очи...

...надменна дистанцираност усещам в тях...

...изчезват вече от съзнанието ми...

...тях повече ги няма, не. Картини други възприемам...

...да, изроди, изроди виждам, какви само изроди! Колко противни...

...да убиват, да убиват искат, нищо друго...

...да убиват. Усещам, че ще се стрелнат към мен, да избягам желая, но не мога, парализира ме като в ужасен кошмар...

...о, какъв е този образ, тази страшна сянка?...

...това, разбира се, мъртвец е. Косите му как само се развяват!...

...на колене се е изправил и маха със ръце...
...това е буря. Бурята го вдига и държи изправен. И цялото му тяло е една голяма рана...
...какъв ужасен израз е на лицето му мъртвешко...
Ръце размахва, край него никой не може да мине...
...о, това не е ли чужденецът, от прилепите който бе убит, това е онзи Прот...
...не, не, туй призракът му само е, що нас ни плаши...
...защо е този страх безумен? Опасност ме заплашва зад гърба. Усещам, трябва да избягам!...
...мъртвецът пътя ни затваря. Не можем ний край него да преминем... какво, по дяволите, става? Какво туй всичко значи?
...това е светът на сетивните възприятия и емоции, които прииждат от ЕвБ. Пропадаме през паметта на сетивно, емоционално възприятие във ЕвБ...
...летим през него...
...тез възприятия от паметта сега летят към нас...
...заставят ме да бягам. От таз ужасна клетка трябва да изляза вън...
...само през мъртвеца, иначе не става...
...и виж ти, откъде сега ръцете тези умоляващи, със хиляди? Какво усещам? Халюцинациите на земянина Рац?
...умоляват ме, деца са това, жени и мъже...
...туй времевици не са, а са хора, от човешкия род...
...нима за тях ще значи бягството ми гибел и унищожение? Това не може да е истина. Какво аз имам

общо с тях?

...а тези емоции на ЕвБ от паметта, наши, на времевиците, не са...

...това не сме ние...

...не, не, не е това от нас! Това от Рац е, онзи клет човек. И ЕвБ е съхранил емоциите му всички във паметта си.

...сега изхвърли ги във нас, тез всички чувства негови: страх, отчаяние...

...да, туй... но не само туй, а тук е море от хиляди очи, които хладен упрек носят в себе си...

...това са мисли, които на Рац през съзнанието са минали...

...летят към нас и аз летя към тях...

...в съзнанието ми картина нова се натрапи пак, очи се спряха тук пред мен. Веч различавам лице и нечия фигура. Образ познат, познат силует. Придвижва се напред, за да прекрачим ние двамата от нечи очи във други... ох, ох... о, не... Какво сега е туй? Туй само халюцинации ли са? Ами това бил съм аз, очите мои. Тоз хлад и безразличие, нима са мои те... нима били са мои? Тоз поглед от трибуните бил... мой?... когато Рац съм наблюдавал?

...туй Рац почувствал е, щом забелязал, че го наблюдаваш ти...

...и какво е туй сега? Пак тези същества, на полигоните на мишеловите, във смъртен гърч, смъртта им, на емоциите изпитанията, туй всичко, което са им сторили... И всичко туй преминало е през съзнанието на Рац?

...тез смъртни гърчове върху лицата, тези събития проклетни изреждат се едно след друго...

...и в ужаса на тези очи разтворени на земяни-

те, върху които мишеловите извършиха смъртоносни изпитания...

...умоляващо издигнати ръце, стенания болезнени...

...пак нов светът ми се показва...

...летим през изживяването на клетия Рац...

...виж, игрални площадки, пълни с деца. Туй са тез същества, човешкият род. Туй лицата са молеци на тез същества...

...да, да, към нас се обръщат със страх от гибел...

...и от очите им излъчва се молба...

...те умоляват ме да възпра гибелта...

...какво умоляват? Кого? Мен?

...не, не, не нас... но пък може би... е, не знам....

...туй клето същество, което в паника върти се върху командата плоскост на нашия изход...

...туй усещане, което приижда във мен, ураган от експлозии става, страх, гняв и сила, плач конвулсивен ме обзема...

...ЕвБ предава в нас това, което Рац, туй клето същество, усеща, и мислите блуждаещи, които замъглили са разсъдъка му...

...пред очите ми отново е мъртвецът, Прот, онзи, който в бурята ръце размахва...

...какво сега се случва... че се обръщам... накъде?...

...назад във ужас крача, отчаян... но защо?...

...ето Рац, решителен става сега...

...за да се бори... за да се бие...

...как?... с какво?... Защо, друг изход няма ли?

...виж, чудовищата близки бягат...

...туй клето същество се бори... няма да избя-

га...

...как към гибел отива...

...вълна от прилепи нова се приближава...

...ще го убият като муха безпомощна...

...във полза на кого е тази смърт?...

...пуснете го...

...нека избяга...

...ами той искаше...

...защо помайваме се? На кой му е потрябвала смъртта му!...

Мишеловът: Не на мен. Нека се оттегли. Туй Зей е, който бурята изпрати, мъртвеца за да вдигне. С туй спря той бягството на тоз проклет малък пъзльо. Иначе отдавна вече да бе побегнал и на спокойствие да ни остави, да ни даде свободен изход.

Зей: Виновен ти за неговата смърт ще бъдеш!

Същността на всичко е такава: кой желае съсед, който на жестокост се наслаждава?

Мишеловът: Не, Зей. Същността е в това, че пред нас има доста път и че трябва баласта да изхвърлим. По дяволите да върви!

Зей: С удоволствие би ти засял поляните със зло. И казваши, че никого от нас това не го засяга, но лъжа е. Лъжа голяма. Когато видиши злоба у съседа, в очите негови веселие, че ти е зло. След туй ще следва гибел гнусна, в гърба нанасяне на удар. Бой кървав. Къде ще бъдем ние? Къде – всеки от нас? И смях ли ще звънти над погребални шествия?

Мишеловът: Страх, страх и пак тоз страх, на него само се осланяш. Но носим ний живот, енергия могъща, страст и сбъднати копнежи. Сърцето ни в мощен пулс забива.

*Рождението чуждо нек вдъхне ни живот.
Смъртта извиква страх до костите и хилядократният
копнеж израства в нов живот. Живот ние предлагаме,
а ти – само празно скучаене.*

*Зей: Опустошение предлагаш ти и смърт,
унищожение проклето, а не живот.*

*Началото пред нас показва се, когато съседът
ти поема пътя на жестокостта. Какво след време той
ще бъде във същността си: ще бъде може би той ня-
кой, що щастие във гибелта ти ще потърси.*

*Мишеловът: Отново думи от мъглата взети.
Намекваш ти за нещо, което темата не е на този раз-
говор. И нека всичко се разкрие по реда си, каквато е
целта на ЕвБ.*

*Развоят ни се приближава с блестящ възход
към връх еволюционен. Не може никой да рече, че той и
неговата същност е нещо повече от нищо, когато във
сравнение със него се постави. ЕвБ ще покаже още и
значението на въпроса главен: енергия нова жизнена
колко от нас всеки ще получи, ако приложи на удвоява-
нето възможността. Богатството на хиляди съпре-
живявания още нека опознаем, да си направим заключе-
ние и после по своята преценка всеки ще реши. И хищна
птица нека полети и нека падне в нас страстта ѝ.*

*ЕвБ се залюля, малко се придвижи и енергиен
ураган обхвана с разрушителната си мощ цялата галак-
тика и от тъмнината, от самата вътрешност на дълбини-
те на ЕвБ излети гигантска птица от вида на мишелови-
те, хищна, с остри нокти, замахна няколко пъти с мощ-
ните си криле, понесе се, внезапно рязко се обърна и се
превърна в милиони сенки, които изчезнаха в пулсира-
щите сърца на времевиците и ги изпълниха със своя Аз.*

Гласове на времевици:

...той... Ставам птица мишелов...
...и аз...през мен той прелетя и пусна своята
същност в мен...
...усещам вече сладост от хищническо нападе-
ние...
...и аз... и силно сексуално възбуждение и похот,
и членът ми е целият набъбнал...
...усещам ноктите, желание със тях да хвана
жертва...
...виж, тяло движещо се бавно, туй тяло женс-
ко е...
...и колко хубаво е то..
...със страст е пълно, туй усещам. И спускам се
към нея вече и чувствам във крилете мощ...
...аз желание силно в ноктите си да я сграбча...
...във хватката си вече я държа...
...от хватката ми как опитва се да се изплъзне
тя, безсилна е под мен...
...бедрата ѝ... разкрачването им ме пали...
...от ноктите мои да се изтръгне не може...
...желанието ми силно и страстта ми силна във
нея да забия своя член...
...това месо горещо, сочно...
...и членът ми прониква вече в нея, и цялото ѝ
същество на тласъци ми се предава и сокът сладостен
изстисквам аз от нея...
...и страст изпълва ме с наслада...
...страхотна мощ усещам в члена и тялото под
мен, което в сладострастие извива се под мен...
...о, живот пълноценен, див и страстен!...
Последва вик и кратка тишина.
Мишеловът: Аз, Мишеловът, това ви предла-
гам! Времевици! Със хиляди още по-големи наслади има

пред нас. Туй само увод е. Само игра, малко камъче от планината.

Зей: Пак лъжеш ни, Мишелове, и пак се преструваш. Защо със усилие да се постига задоволяване полово? Не са злото и дивото онова, които го дават. То само се предлага. Тук помощта ти на никой не трябва. И да покаже нека ЕвБ игра чрез пожелаване на жена.

От ЕвБ придойде нова вълна светлина и вече изпълни времевиците със свят, пълен с чувствени пориви.

Възкличания на времевички жени:

...каква в гърдите ми се страст разпалва и цялото ми тяло желае прегръдка похотлива...

...от страст набъбнали са устните ми, огън пъклен в междудожието ми разгаря се...

...желание за твърда плът ми се поражда, и цялото ми същество гори веч с неудържима страст, че нокти бих забила в себе си...

...и късала бих от плътта си похотлива...

...нов огън, ураган от страсти беснеят в мен, къде е членът с мощ огромна да се забие в мен...

...усещам вече, че пристига...

...това опиец е, наполовина с глава на лъв, чудовище е мускулесто и крилато...

...и член сега във мене ще забие...

...веч чувствам нокти... член...

...страст, буря от наслада, сладост и игра и...

...нежна топлина...

И отново последва миг на спокойствие и тишина, докато не се обади пак Зей.

Зей: Два полюса, енергии силни, защо да се унищожават, щом те взаимно се желаят? Да се намерят само трябва, нищо друго. Задоволяват се взаимно, не трябва жертви и злини. Жадуващото тяло мощ

полова поглъща.

Мишеловът: Нали ти казах, че това игра е, увод. Този пример, който трябва да покаже, не е той най-удачен може би, но той показва ни какво предлага на удвояването технологията.

Разпален женски глас:

...фууу, пусни тази птица хищна дива, страстна, със силата си мойта страст да утоли, и колкото по-дълго трае, наслада повече ми дава. И нека туй не спира, не! Ти, опиецо, наполовина с глава на лъв, чудовище ти мускулесто, не спирай, не, не си отивай!

Зей: Жената нека на мъжа страстта да утолява, а не да бъде извоювана със кръв на бойното поле, където съществува безпомощни унищожението по-косява.

Мишеловът: Не влитай ти игрички нереални в дълбоките си разсъждения. Това, което въображението ми роди, забава беше повече, в която не влетох цел със него да постигна нещо.

Зей: А истина не е, че туй, което се роди от твоето въображение, не пази скритите ти намерения. На твоите планове безумието е нещо, което в своя полза ще употребиш и още как. Сексуалността, игричките и думите на тази тема възбуждат страсти в здраво съществуване, щом призове то мисъл за изживяване на полово наслада. Воал на упоително безумие покрива разума, а после усеща само той контурите на туй, което иначе да вижда щеше ясно.

И колкото повече към въображението привиква, толкова по-непрозрачен става воалът. Тогава чувствената същност се насочва чрез спомена на всичко, което някога изпитала е като върховно полово удовлетворение. От инстинкт, появил се от необходимостта за

оплождане, който в себе си имат през развоя си същества, страстите се паят и освобождение близко им дава тласък, така че разумът се люшва в упоение.

Когато сексуалността чрез игра и думи във изживяването безумието свое внесе, то думите намират си жертва. Тук атмосфера благоприятна намираш, която съгласие дава за начинанието твое: за завладяване на чужди планети и малтретиране на същества, които, без да предчувстват нищо лошо, вървят на своето развитие по пътя. И всичко след това по-несериозно изглежда.

Жестокост, дивачество, варварство воалът от безумие ще трябва да покрие. Туй твойта цел бе, Мишелове, и не е тъй ти както казваш, че за забавление на всички игричка си подхвърлил от въображението свое.

Зей замълча, вгледа се във вътрешността на галактиката Чива, сякаш за да се убеди следят ли времевниците думите му, а след това продължи:

– Да видим нека пътя си пред нас сега. Във ЕвБ да заживее нека всичко, което обещаваши, и в нас следа то да остави, показваща посоката на пътя в развитието наше. Във ЕвБ лице да се оформи нека, което наше би било, ако приемем твоите инициативи.

Гласове от множеството:

...усещам вече, буря идва и тътен от гърдите чува се на ЕвБ...

...и всичко, що сме съградили, във ЕвБ се клати...

...отново тези страсти оковани с веригите на разума...

...през ЕвБ са се понесли, последвани от глутници със виене в екстаз...

...накъде енергията силна се насочва...

...там Мишеловът е, по своя път ги кани...

*...по него вече са, през мен те вече бягат...
...летя сега сред чужди същества, в очите им
чета аз страх и ужас...*

*...и аз усещам тяхното треперене...
...нак тези чувства, раждащи се в мен... аз пляч-
ка като хищник търся...*

Мишеловът насочи въображението си към про-
странството, където в ЕвБ са съхранени азовете на вре-
мевиците, и ги призова да последват инициативите му.
Така след това всеки времевик в галактиката Чива съ-
преживяваше играта чрез своите азове...

ИГРА – възгласи, съпровождащи го от всички
краища:

*...Мишелове, на път! След тебе, вече се събрах-
ме...*

*...през мене нов приижда свят, че чувствено го
аз усещам, сред чужди същества летя сега, в очите им
чета аз страх и ужас...*

*...и аз усещам тяхното треперене...
...нак тези чувства, раждащи се в мен, аз пляч-
ка като хищник търся...*

*...и аз, защо е туй желание у мен, няма така да
бъде трябва, не искам аз наслада от чуждото страда-
ние...*

*...усещане за смъртен страх отвън вселява се
във мен, как ври във мен желанието за живот. Чрез
въображението си птица хищна, мишелов, натрапва
ми това...*

*...на мене също...
...докрай играта нека да се изиграе...
...смърт ноктите ми нека причинят...
...това игра е, не животът наш, това кошмар е,
който смут във разума ми внася...*

...да взема нека всичко, което в мен животът
ще даде...

...човешкия свят тук, през него ний летим сега,
това са чужди същества, не наши...

...не можем с нас да ги сравняваме, по-нисши са,
за туй не може никакво съмнение да има...

...и аз повярвал бих в това...

...хич за тях не ме еня, все повече така усещам,
съдбата им не трябва да ни трогва...

...не ми харесва туй, дали във мене хищникът
расте...

...и в мене също...

...не ме е еня за страданието на тези същества,
все повече това ме забавлява...

...защо така жестока е реакцията в нас? Не ми
харесва туй. На преден план оставя Мишеловът все
злобни азове...

...виж, Мишеловът ги зове напред... нас призова-
ва...

...и принуждава ме той против волята ми ве-
че...

...аз искам да видя своя аз злобен, да вървим
напред...

...всичко игра е и разрешава ЕвБ на всички връ-
щане...

...аз също тръгвам...

...и аз...

...и аз...

...след Мишелова! В света на въображението
негово!...

...само напред! Нов устрем вече ме обзе към
всичко, отново хищникът във мен разпалва се...

...виж, в ноктите си хванах жертва маловаж-

на, плъхо-човек, тъй странно същество. Как смешно лази под ноктите ми то...

...играта е забавна, и в мене вече радост тя поражда...

...таз жертва ще убия, че друга ще потърся...
напред, напред...

...във ноктите ми вече жертва нова гърчи се, в очите ѝ е страх, растежа свой там виждам аз...

...наистина е жалко, че маловажни само туй са същества...

...не бих отказал малко по-голямо...

...виж, там са наши времевици...

...да, тез от групата на тъпанарите...

Мишеловът: Така, достатъчно играхме таз игра, към друга по-добре да се отправим. Инициатива нека дам ви от въображението свое.

Зей: Не, Мишелове! Таз игра, която си започнал, ти вече няма как да спреш. Инициатива можеш да дадеш и всеки може също. Обаче в ЕвБ играта няма да прекъснеш, докато тя докрай не се изчерпа. Такова правилото е, защото в противен случай същността остава скрита.

Мишеловът: Не виждаш ли, че тя завърши, ще се повтаря занаяпред.

Зей: Виж тоз рояк от азове, които ти вкупом призова, какво твори през твоята игра. Начело твоят аз е от мрачните дворци на ЕвБ.

Не слуша те, върви си той напред, без теб.

Отричаш, да... туй ти не си, би казал ти...

Да, може би, но туй е азът твой, инициативата за таз игра който подхвърли. Затуй го ЕвБ оставя да ръководи таз игра. Не можеш ти го спря, докато се не разкрие.

Да, Мишелове, правило това е, което ЕвБ не нарушава. И ако трябва на играта същността да се покаже, тез всички азове ще заживеят истински.

Тогава страховити мълнии разтресоха ЕвБ и цялата галактика на времевиците с техните азове в тази игра. А всеки времевик от този момент нататък само можеше да гледа как неговият аз, когото Мишеловът беше призовал в своята игра, се бори за оцеляването си и в по-големи или по-малки групи поема към непознатия свят на вътрешността на ЕвБ.

Възклицания на азове от играта във вътрешността на ЕвБ:

...нека групата не се разпръсква...

...къде, по дяволите, се изгубиха останалите...

...на кръстопътищата всеки своя път поема...

...по дяволите, вижда се, че в лабиринт сме...

...проклето нещо, никой ли за туй не си помисли...

...доколкото ми е известно, в игра се носехме, сега пък ненадейно животът истински пред нас е...

...на мостове зад себе си чувам рушенето. Това са взривове... напред, на път, мост сигурен от другата страна на лабиринта има...

...за всички наши множества там няма проход...

...първ който пристигне, проблем за него няма...

...тъй, групата наша първа лесно ще се добере...

...напред, в посоката обратна на тази, откъдето рушене на мостове чува се...

...на път, туй правилната дума е...

...ако ще бъде като този пътят, обаче що се крие зад завоя?...

...чуй викове, говорене на глас висок...

...към нас се група друга приближава...

...в погрешната посока, защото нашата е вър-
на...

...вървим по своя път, в това сме ний единни...
...така е добре, но от тези тъпанари отърване
няма...

...и те уверени са в своята посока...
...а групата ни път пробива си през тяхната...
...все още заедно сме... първият ме блъсна...
...отвърждавам му на удара, не ме привлича нищо в
тях...

...по нас те удрят, нанеси му удар ти корав...
...ударих го, и доста силно...
...най-после, път пробихме си през тях...
...да, нищо лошо, но сила повече за следващия
път ще трябва да добия...

...там зад завоя е полянка, почивка малка хайде
да направим...

...така, поспри се, можеш да приседнеш зад пле-
та жив...

...да върнеш малко своето спокойствие...
...не, няма тук спокойствие, не чуваш ли зад жи-
вия плет глъчката?...

...тоз лабиринт е от завои и виеци се пътища...
...онези тъпанари чуваш ти, през тях преминах-
ме ний току-що...

...възможно е наистина, със радост подхвърлил
бих им камъченце някое...

...и аз. Ми, хайде. Вик чу ли, по тиквата май
фраснах някой...

...добре, поне по тъпата си глупава глава ще се
почеше...

...бих метнал им още едно. Да ми намери някой
може ли?...

...на...

...какво?... шегуваши се... не мога като юмрук голям да хвърля...

...защо не... кратуните им твърди тоз няма да пробие...

...кой си ти... Мишеловът... последвахме те, да, наистина, но туй ще бъде прекалено...

...защо, боиш ли се... не може никой този жив плет да прескочи...

...тоз плет във себе си колони крие, в тях ЕвБ наш ценностите съхранява на всички времевици, туй ясно мога аз да видя. А този камък, който ми предлагаш, не ще го хвърля, тъй като навярно таз стъклена колона ще разбия и всички ценности на времевика непознат, ако не своя, аз ще разпиляя.

Азът на Мишелова:

Къде ти! С този камък щета голяма няма да им сториши...

Азът на времевика, на когото азът на Мишелова предложи камък:

Тоз плет не може да е тесен, не виждам аз през него, но да усетя мога, че опасност от него ще изскочи, щом камък в него падне. Обратно хвърлен, ще попадне върху мене, може би, тоз камък или още по-голям...

Азът на Мишелова:

Да, да, знам вече. Но да оставим тези думи. От другата страна колона се издига и лесно можеш да я забележиши...

Азът на времевика:

Да, виждам я, а погледът оттам добре ни би дошъл.

Азът на Мишелова:

Е, да, и това. Енергия жизнена в него приемаме.

Азът на времевика:
Наистина ли, всичко сочи, че ще я употребим?
Азът на Мишелова:
Разбира се, че кой не ще? В колоната се пази удвоител.

Азът на времевика:
Удвоител? Какво да правим с него?
Азът на Мишелова:
След мене всички! Бързо ще се увериш.

* * *

Азове на времевизи край удвоителя:
...това е, значи, съоръжението наше спорно...
Азът на Мишелова:
Не цялото, а само част, тя може всичко, което ние тук желяем...

Азове на времевизите край удвоителя:
...какво изобицо може той да ни предложи?
Азът на Мишелова:
Достатъчно, че тук да обяснявам, богатство неизмерно, желяещите сами ще могат да се уверят.
Азове на времевизите край удвоителя:
...кога? Когато пътят в лабиринта ще е зад гърба ни?

Азът на Мишелова:
Така... ако привърженик си наш и член на общността ни станеш...

Азове на времевизите край удвоителя:
...хм... това условие говори ми за тайна...
Азът на Мишелова:
Да не говорим за това.
Аз мога да ви кажа как всеки между нас по-лес-

но пътя за да извърви, енергия жизнена повече бързо ще получи.

Подробностите нека да оставим, защото бързаме сега.

Азовете на времевиците край удвоителя:

...но въпреки това, аз не разбирам тази игра...

...и аз съгласен съм със теб...

...фуу, виж... чудовища от туй съоръжение излитат...

...усещане обзе ме странно. Тук сякаш съм и в две чудовища от удвоителя излезли: тази хищна птица, която в ноктите си жертва носи... това е моят аз, от предната игра възкръснал...

...променя се...

...не прекалено...

...аз вече различавам своя аз с лик злобен...

...още една картина става видима...

...туй моят аз добър е, който крачи редом...

...отде сега се взе пък той?...

...от светлия дворец на ЕвБ го е пренесъл удвоителят...

...не, ЕвБ изхвърли го през удвоителя...

...ми все едно, и двамата във нас присъстват винаги...

...моят добър аз в смес неясна се слива с моя зъл аз...

...страхът ми в торнадо се промени...

...върти се във кръг...

...и двата ми аза той грабна...

...и моят зъл, и моят добър аз са вече във смерча...

...и двата мои грабна ги страхът...

...във себе си ги скри, че вече аз не различавам

кое е моят страх, къде е моят аз добър, къде е злият,
във мене що се крие...

...във смес неясна смесиха се тези две картини...

...и всичко заедно е във торнадото безмерно...

...объркване проклето, страхът на жертва ме
обзема. Изчезва всичко друго...

...тоз страх със двата аза, с добрия и със злия,
таз смес сега пак образ придобива...

...превръща се в палячо, в клоун с две лица...

...със злобно и със добродушно...

...И двата аза мои са, и двата, и този страх до
тях, и той е мой...

...компания една такава...

...не са за заедно...

...я виж ти! Виждам вече ясно: компанията сля
се във едно: това е клоунът двуглав...

...във някакъв танц странен върти се сега...

...добрият аз мой със злобния се спречква...

...туй бой е между тях...

...въртят се като в бесен танц...

...не танц, те фрасват се един друг със юмру-
ци...

...и удрят се...

...а пък и двамата в едно са тяло...

...във моето тяло...

...във мене са те...

...обаче всеки има своите ръце...

...жестоко помежду си те се бият...

...без милост фрасват се с юмруци...

...и не престава клоунът двуглав...

...след танца той изчезва...

...на своето преобразяване във танца показва ни
се клоунът двуглав. В какво ще се превърне той – във

зло или в добро?

Азът на Мишелова:

Напред, след мен, не разполагаме със време вече.

По пътя бърз сега нека поемем...

Азовете на времевиците:

...да няма пречки само, банда от някакви глупаци от мутрите избрани...

...чуй, зад завоя вече чувам викове...

...ще удрям всеки, който само хване ме...

...изобщо няма вече този дявол аз да галя...

...друг няма вече да ми натрапи мнението свое...

...тук са, този път е тесен, може да ме бутне в калната канавка и трънака...

...удря ме, изтиква ме встрани...

...цапни го в мутрата, в корема го фрасни, аз вече цапардосах го веднъж...

...уф, със юмрук ме цапна по лицето...

...ми блъскай, удрай...

...налагам аз...

...дай още малко, пребиха ли те някого от нас?...

...не...

...добре... да си проправим път през тях успяхме...

...успяхме, бе на косъм само, насмалко щеше той да ме пребие...

...задъхах се, да си починем малко...

...там, край плета жив има място...

...фуу, таз среща бе жестока...

...аз удрях повече, отколкото те мен...

...чуй, зад живия плет пак ги чувам...

...да, може би, ако не е пред нас туй група нова....

...онези тъпанари са, сега туй камъченце ще им

хвърля. Така, дай още някой камък, хайде, ако ти е под ръка.

Азът на Мишелова:

На, ето ти го, по-подходящ е този.

Времевикът, който преди това е хвърлил камък:

Голям колкото юмрук...

бих хвърлил го, обаче нещо в мен съпротивлява се...

Азът на Мишелова:

Ще бъдеш ли клоун? Ти голям си, силен аз.

Двуглавият клоун на аза на времевика, който преди това хвърли камъче:

Какво, аз? Кой от двамата ни? Ний две лица сме.

Аз не харесвам този.

Азът на Мишелова:

Да, страх голям си, ти палячо клоун. Не знаеш ти с лице кое към мен да се обърнеш.

Добродушното лице не ми се много вече нрави.

Обърни се, другото лице на камъка ще се зарадва.

Злобното лице на двуглавия клоун:

Дай камъка ми, аз ще се опитам може би.

Азът на Мишелова:

Е, и какво сега, ти, клоун четирирък, обръщаш се, въртиш се в кръг и със ръка в ръка се удрияш? Да, виждам вече как ти се съпротивлява добрият ти, наивен аз.

Почакай, ще получи той което повече му се допада.

На, ето, добродушни, ти през плета жив го хвърли.

...но аз?... но това?... не е ли туй бисквитка, а?...

...да, да, бисквитка е и доста тя е вкусна, опи-

тай я...

...защо тогава да я хвърлям?...

...а може би ще падне върху главата на онзи тъпанар, който преди те фрасна по носа...

Групата от азове избухна в смях.

...ха, ха... ха, ха... с бисквитка злобата му да платиш...

...идеята... бисквитката... хаха... шега това е несериозна...

...хо хо... такъв майтап...

Азът на Мишелова:

Виж, хвърлям този камък, виждаш ли го ти...

Азът на времевика, който пръв хвърли камъче:

Да, стон и вик, уцели някого...

Азът на Мишелова:

Там някой тъпанар забавната мелодия изпълни.

Реплика:

...хо хо... Мишелове... от дявола са твоите думи...

Азът на Мишелова:

Бих казал, настроението добро е...

Реплика:

...и аз... виж, клоунът ми ще го запокити вече сам...

Азът на Мишелова:

Не притеснявай се. Дръж камък!

Реплика:

...по дяволите, виж... та клоунът ми е разбил колоната, където ценностите наши съхранява ЕвБ... от край време сред нас... и моите са в него...

Азът на Мишелова:

Какво от туй? Ела насам, показвам, виж, колоната разбита, прегръщаши я. И ценностите твои в нея

литват. Така, видяхте ли, замахване с ръка най-просто и, стъклена тръба отново изниква от земята и ето ти колона нова, и не по-слаба, а може би и още по-добра...

Възкличания на азове на другите времевизи:

...да, да, наистина... това е толкоз просто...

...не знам, наистина ли? По цвят и форма е различна...

...и този сноп лъчи от него в посока друга е насочен...

...цял ЕвБ се основава на тези снопове лъчи...

...а после, ако трябва, се премества, като колоните със снопове лъчи опора му осигуряват...

Азът на времевика, за когото азът на Мишелова спря ценностите си през стъклената колона:

Всичко показва, че туй бе моята колона и моят клоун с камък я разби.

Усецам вече, ставам по-решителен. Отхвърлих добродушието. Хайде, дай ми камък, за да го запокитя.

Така... но не... добре го хвърлих... какво сега ще кажеш... лице ти добродушно? Със мен ли си или се противиш? Такъв страх, който е на добродушните, ме предизвиква...

Азът на Мишелова се обърна към двуглавия клоун, който все още не можеше да се преобрази нито в зло, нито в доброта, като му заговори:

Ще бъдеш с нас или против нас, ти, палячо клоунски? Да знам аз камъка къде да хвърля.

И криеш се, лице ти, добродушно, да, противният ти аз обръща се към мен, ръце свободни вече има. На него камъка ще дам.

Хей, на ти камъка! Метни го, за да изпиташ силата си ти!

Хвърли го, хайде... е, ще стане... лети, пак във

колоната попадна... така... видя ли... свършено е... ти силата си придоби.

Азът на времевика, който пръв хвърли камъче:

Разби колоната, където ЕвБ ценностите мои съхраняваше... преобразяване захвана моя клоун... лицето добродушно негово във тялото изчезва... остана само второто и то нахлузва моя образ...

Със него сливам се във същество едно.

Усещам: личност цяла вече ставам, но по-решителна, без колебание във мен.

Напред, напред, о, Мишелове! Юмрукът нека твърд решава, ще ти помогна тези клоуни двуглави да завъртим в преобразяването истинско.

...по моста, виж, от лабиринта ний навън поемаме и после всички заедно след Мишелова крачим.

** * **

След изхода от лабиринта:

...там колона има, удвоителят е в нея, ако не греша...

...да вървим, малко да си поиграем...

...така, че на въображението свое пътя да отворим...

...добре, ще бъда хищна птица, която жертва търси...

...и аз... и аз...

** * **

...действия вече удвоителят, във своята идея придобивам същността си...

...да, да... превръщам се във хищна птица...

...и аз... къде да си намеря жертва...
...виж, нейде там се някъде придвижва... над
нея нека спусна се сега...
...о... не виждаш ли, това са наши... времевици...
...какво от туй... и туй бих искал аз да изжи-
вея...
...какво, да хванеш времевик във ноктите си...
...защо не... от група са, която хич не ни е близ-
ка...
...те времевици са...
...във ноктите си вече съм го хванал, усещам как
трепери той...
...уплашен е и то е тъй забавно...
...да, същото като преди...
...обаче всичко е по-живо някак си...
...туй гърчене е както на жертвите предишни...
...но всичко още по-забавно е...
...кръвта по ноктите ми вече стича се...
...туй упоение ми дава още устрем...
...къде е границата на мощта голяма, която в
мен нараства...
...видът на жертвата ми забавлява ме...
...и мене също...
...и мене също...
...живота нека му изсмуча...
...как тъй... един от нашите ти ще убиеш...
...тез мижитурки от тесто различно са от на-
шето...
...ми хайде, не виждаш ли, за друго те не ста-
ват...
...аз съм против...
...добре. Големината нека да реши, кой по е си-
лен, ти или пък аз...

...какво ти искаш със това?...

...животът на туй бедно същество под ноктите ми излетя. Мъртвешки труп остана само в тях, сега разбирам само, че туй го стори моята голяма сила...

...не виждаш ли, че таз проява безсмислена е всъщност...

...ти май уплаши се... забавно... боиш се, че и теб ще сграбча...

...не виждаш ли, така не бива... какво сега тук става...

...нищо, нищо... не виждаш ли, че сила имам аз достатъчно, за да си играя с теб...

...махни се, хайде, и пусни ме...

...усетих вече... ти не си от нашите и искаш да ме спреш...

...какво?... сега какви ги ти приказваш?...

...по нов път вече сме поели и никой нас не ще ни спре, животът твой на жертвеника ще поставим...

...какво, ти откачи ли?... къде сте, мой приятелю?...

...тук!... това не ми харесва!...

...но аз съм за...

...мен ти не можеш...

...онез, които могат, са достатъчно...

...нима на зверове превърнахме се вече?...

...това игра е, нрави ми се тя...

...ЕвБ! ЕвБ!... къде си?...

...какво се случва тук?...

...събуждам ли се, сън ли е било това?...

...да, да...туй всичко истина не е... виж, Мишеловът маха и отрича...

ЕвБ прекрати играта. Времевиците от галактика-

та Чива се спряха несигурни и в очакване.

Мишеловът: *От хиляди игри една бе само тази, най-малко вероятната. Не е възможно да се случи.*

Зей: *Ненужно е да ни доказваш... наистина е малка тази вероятност, та да се стигне чак до нея, но друго тя послание във себе си ни носи.*

Мишеловът: *Какво?*

Зей: *Че водиш ни по път, където съсед се радва на съседското нещастие.*

Гласове на времевици:

...да, да... и аз уплаших се от туй...

...аз също...

...аз също...

отново се разнесоха из цялото пространство.

...боя се... туй не ми харесва...

...това е нещо, що отдавна сме отхвърлили...

...туй нека никога сред нас не бъде вече...

...достатъчно ни е, че още път ни е останал до живота хубав...

...и аз туй мнение споделям...

...да, истина е туй... това е вярна дума...

...да, Мишеловът по хубав път би ни повел... към гибел...

...със свади, спорове, враждебност изпълнил би той нас...

...не, не... и аз против съм...

...и аз...

...аз също...

Зей: *Какво ни казват ценностите наши чрез твоя разум, ЕвБ?*

ЕвБ: *Затваряне на Мишелова пътя. С привържениците си нека той напусне нашето съзнание.*

Възкличания от всички краища на Чива:

...спри Мишелова с всички негови...
...и аз съм за и заявявам своята воля...
...и аз...
...и аз...
...така, да сложим край на тези думи...
...тоз, който е съгласен, глас нека да даде и декларира воля...
...пазете тишина сега и всеки нека окончателно решение да вземе...
...спокоен нека бъде всеки и волята на ЕвБ да си изпрати...
...почакай, вече волята си аз отправям...
...дъха си ти задръж и спри ръцете си...
...така по-бързо би отъждествил се с ЕвБ...
...какво е туй?... ЕвБ вече сам улавя волята ми, виж...
...виж този вихър от искри и от мъгли блестящи как стрелна се от всички близки и далечни на галактиката краища...
...решения със милиарди постъпват в ЕвБ...
...изчезват вече в него...
...затихва вече... вихърът успокои се...
...и тишина... сега е край... гласа си дадохме и заявихме воля...
...сега във ЕвБ се слива цялата ни воля...
...и на лицето му показва се какво сме ние...
...да, да, не вярвам още някой да се колебае...
...съмнение в нас няма, не, не може и да има...
...така е, виж... лицето му изгубва мрачните отенъци...
...приветлив става, мил, какъвто винаги си беше, откакто аз го помня...
...ний ЕвБ сме, който благородство носи във

сърцето си...

*...и с гордост ме изпълва, защото част от него
съм...*

...и мен...

...и мен...

...виж, погледни, какво във ЕвБ се случва...

*...във мрачния дворец избяга вече таз гнусна
твар...*

*...виж там онази лицемерна, уродлива твар,
която все плете интриги...*

*...и там онази злобна твар, която злобата си
като хумор разпродава...*

...най-лошата е тя и най-опасна...

...в смеха ѝ скрит отровен кълн пониква...

...израства подло и с отрова семето поръсва...

*...че после да се наслаждава съседът на съ-
седското нещастие..*

...премахнахме това и край!

*...за тази гнусна твар сред нас веч място ня-
ма...*

...гордея се, че преодолях във себе си аз злото...

...и аз...

...и аз... как само ме подведе...

...и сам не знам как всичко гледах отдалече...

...да, сякаш нищо мен от туй не ме засяга...

*...спокойствие... виж... тишина! Във ЕвБ свет-
линното кълбо нараства...*

*...то ще покрие ЕвБ и цялото пространство на
галактиката...*

...и нас...

*...и всичките системи наши, които са насочвани
от волята...*

...в миг всяка съпротива то сломява и всичко,

що му е насреща...

...Мишеловът се оттегля... бяга... той и всички негови...

...да, потвърждава вече... и ръцете вдига...

...и казва, че волята ни е за него свята...

...виж, туй сияние могъщо обхваща вече нас и всички уреди, полетата енергийни и техните системи...

...всичко сега преминава под контрола на ЕвБ...

...роботите всички и всичките космически същества...

...и няма нищо, което да се противи...

...чудовищата стражеви, на входния портал стоящи, сега се връщат в своите бърлоги...

...предат те само още и ръмжат...

...и онзи малък... напълно объркан... Рац...

...не може да повярва на очите си...

...в съзнанието му се разкрива бавно всичко, което току-що се случи...

...защото ЕвБ не го оставя в двоумение, той всичко му разкрива и осигурява му завръщането безопасно...

...а също и на всички земляци негови и кораби, които бяха от мишеловите отвлечени...

...и у дома те могат да се върнат...

...о, само как се радват... и аз се радвам с тях...

...сълзи от щастие те ронят...

...и махат ни те с благодарност... и за сбогом...

...със благодарност..

...приятелско сбогуване... наистина... сърдечен поздрав!...